

Murat Baykan

İhanet Makamı

roman

BİLGİ YAYINEVİ

TEŞEKKÜR

Başta ustam ve editörüm Galip Dursun olmak üzere; Şahmeran'a ilişkin kaynaklarını ve birikimini benimle cömertçe paylaşan Ersin Şen'e, yarattıkları karakterleri hunharca kullanmama izin veren yazar dostlarım Funda Özlem Şeran ve Murat Başekim'e; eşsiz geribildirimleriyle hikâyemi derleyip toplayan, tanıdığım en iyi okur Gökçer Eskikurt ile tanıdığım en müzmin Şahmeran müptelası Cansu Dağ'a ve en büyük destekçim Michael Oliver Harding'e teşekkürlerimle...

BİRİNCİ KAPI
“ŞAHMERAN”

TAKSİM

Döngü tamamlanıyordu.

Çocuk tiz bir tren düdüğüyle uyandı. Yatağında huzursuzca kımıldandı. Gözkapaklarının kırmızısından günün ağardığını anlayabiliyordu. Yüzü duvara dönüktü. Şahmeran'ın kendisini izlediğinden emindi. Yüzünü buruşturup, istemeye istemeye gözlerini biraz araladı.

İşte oradaydı.

Şahmeran suretine bakarken pijamasının önünde soğuk bir ıslaklık hissetti. Altına kaçırdığını düşündü.

Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Gördüğü rüya onu heyecanlandırmış ancak vücudunun verdiği tepki korkutmuştu. Apışarasını yokladı. Yapış yapış olmuştu. Elini sürüp kokladı. İğrentiyle yüzünü buruşturdu. Tombul parmaklarını ıslatan çiş ya da kan değildi...

Sabah güneşi ince bir filmle kaplanmış camları yalıyor, oda ya kirli bir aydınlık veriyordu. Çocuk, gözlerini Şahmeran'dan kaçırarak etrafa bakındı: Başucunda plastik bir su şişesi, zemini boylu boyunca kaplayan bir halı, yerlerde yumuşak minderler, duvarda erişemeyeceği yükseklikte bir klima...

Süs olaraksa sadece çerçevesiz bir Şahmeran resmi...

Bu resimden hem ürküyor hem de ona karşı derin bir saygı duyuyordu. “İlah” nedir bilmiyordu ancak hayatında kutsal sayılabilecek yegâne tasvir buydu: Bir başı kadın bir başı yılan,

derisi pullu, bacak niyetine dizilmiş birkaç yılan daha, başında gösterişli bir taç, tacın üstünde bir çift göz... Kadının yüzündeki dingin, serin ifade, kıvrılıp tam burnunun dibinde duran devasa yılan başına tezattı. Gene de bu tehditkâr canavar Şahmeran'ın bir parçası, bedeninin bir uzantısıydı.

Hikâyesini daha bilmiyordu oğlan. Ancak bu sabah sanki ondan bir çağrı gelmişti.

“Ağn...”

Uyku mahmurluğuyla sesi çatallaştı. Bir daha, bu kez daha yüksek perdeden...

“Anne!”

Odasına yaklaşan ayak sesleri, kilidi açan anahtar...

Yadigar içeri girdi.

“Oğlum?”

“Bi’şe oldu” dedi çocuk pijamasının önünü göstererek.

Tren düdüğü... Bir kez daha...

Kadının rengi atıverdi. İnsanın bakmaya korkacağı yüzündeki derin kırışıklıklar bir anlığına yok olup geri geldi.

“Anne?”

“K-korkma bakayım, canım evladım.” Zoraki gülümsedi. “Kalk hadi.”

Oğlanın odasına bitişik banyoya geçtiler. O, suyun sıcaklığını ayarlarken çocuk soyundu. Boyu artık kadını geçmişti ama bu yaşına kadar hiç kendi kendine yıkanmamıştı. Sebebi malumdu: “Kayıp düşer, bir yerini incitirsin.”

Kadının dudakları sımsıkı kapalı, gözleri dalgındı. Köpürttüğü bezle oğlanın boynundan aşağısını sabunladı; alışkın hareketlerle sırtını, göğsünü, kasıklarını, kalçasını iyice ovdu. Oğlan bu nasırlı parmaklar tenine her dokunduğunda irkiliyordu.

“Ne oldu anne?”

Yadigar dişetlerini göstererek sırttı. Yaşlılık lekeleriyle kaplı yüzü biraz gevşedi. Dışarıda onları gören biri olsa nineyle to-

runu zannederdi. Ne ki oğlanın gizemi de böylesiydi. Kimse onu dışarıda görmemişti.

“Bir şey olmadı, melek oğlum.”

“Melek oğlum deme bana.”

“Rüya mı gördün bakayım?”

Çocuk kızaran yanaklarını gizlemek için kadının uzattığı havluyu yüzüne bastırdı. Temiz havludaki gül kokusunu içine çekip doğal olduğunu umduğu bir ifadeyle ona baktı. Hevesle gözlerini kendisine dikmiş kadına kaçamak bir yanıt verdi.

“Evet.”

“Ne gördün?”

“Şahmeran.”

O an bir şey oldu. Kadın hızlı, kesik bir nefes verdi. Sanki hıçkırıklara boğulup ağlayarak çocuğun boynuna sarılacak ya da mutluluk çığlıkları atacakmış da kendine hâkim olmuştu. Feri kaçmış gözleri her zamankinden daha nemliydi.

“Ne gördün?” diye sordu bir daha. Sesi boğuktu. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Şey...”

“Ne oldu bakayım?” Öksürüp boğazını temizledi, “Gel odaya gidelim. Ne oldu?”

Oğlan havlulara sarındı. Odaya döndüklerinde bakışlarını duvardaki Şahmeran’dan kaçırıyordu.

“Bi’şe olmadı.”

“A a ama anneden gizli saklı olur mu a çocuğum? Belli ki-”

Kadının sözü kesildi.

“Şahmeran beni çağırırdı.”

Yadigar’ın dudakları gülümsüyor ama gözlerinde efkârlı bir kıvılcım parlıyordu.

“Nereye, oğlum?”

Çocuk mahcubiyetle ensesini kaşıdı.

“Hamama.”

“Bizim hamama?”

Oğlu başıyla onaylayınca, “Hah!” diye yapmacık bir gülüş koyverdi. Kaç nesildir Şahmeran Hamamı’nı işletiyordu. Çocuk hamamdan bihaber değildi. Akı ereliberi annesinin her sabah çıkıp onu evde yalnız bıraktığı saatler, bunu kendine bile itiraf edemese de, oğlanın en huzurlu anlarıydı. Ne ki çocuk, bu meşhur hamamı hiç görmemişti.

“Yıkandınız mı Sultan’la birlikte?” diye sordu Yadigar.

“Yok. Hamama gittim. Bi odaya gittim. Koltuk, masa vardı. Koltuğu çektim, kilim vardı. Kilimin altında...”

Kadının omuzları yavaşça sarsılmaya başladı. Gülümsüyor, başıyla oğlanın anlattıklarını onaylıyor, ancak gözlerinden yaşlar akıyordu.

“An-”

Kadın başını şiddetle sallayarak çocuğa devam etmesini işaret etti.

“Korkuyorum.”

“Kohh-ro... Korkma hoş-”

Lafını tamamlayamadı. Yutkundu. Zar zor konuşabiliyordu.

“Hen... Ne... Ne oldu sonra?”

“Kapak varmış kilimin altında. O kapağı açtım. Böyle uzun bi koridor varmış orada. Yürüdüm. Sonra bir oda daha varmış aşağıda. Gizli. Kapıyı açtım. Şahmeran oradaydı.”

Kadın artık sakın görünmeye çalışmıyordu. Ellerindeki kanı kurbanının üstüne silerken yakalanmış bir canı gibi kocaman açıldı gözleri. Ensesine inen eşarbın kenarını dişlerinin arasında çiğneyerek sordu.

“Sonra?”

“Beni o odaya götürdü. Orada... Ağzımı öptü. Bana sarıldı. Kucağıma oturdu.”

“Sonra?”

“Sonra uyandım” diye yalan söyledi çocuk. Kadının hali onu ürkütmüştü. Şahmeran’la sevişmesini detayıyla anlatsa neler olacağını tahmin edemiyordu.

Yadigar başıyla, “peki” deyip elindeki havluyla yüzünü kuruladı. Burnunu sümkürdü.

“İyi misin?”

İçtenlikle gülümsedi öteki. Çocuğa sevgiyle baktı. Zaman zaman onu ürkütse de gözlerinden sevgi hiç eksik olmazdı. Bir gün evden kaçıp gidecek olsa Yadigar onu bulur, geri getirir, odasına kapatıp pamuklara sarar, şefkati zerrece azalmaksızın rahat ettirirdi. Büsbütün ona bağımlıydı oğlan.

Derin bir nefes alıp, “İyiyim canım evladım” dedi kadın. Sonra ayağa kalktı.

“Senin yaşın geldi.”

“Ne yaşı?”

“Benim şimdi hamama gitmem lazım. Sen uslu uslu otur, melek oğlum. İşten dönünce yemeğimizi yer çıkarız.”

Bu son sözcüğü duyunca bir an kalbi tekledi çocuğun. Ağzı açık kaldı, yatağına sıkı sıkı tutundu. “Melek oğlum” lafına bile kulak asmadı.

“Dışarı mı gideceğiz?”

“Dışarı gideceğiz. Bu gece Şahmeran’ın hikâyesini öğreneceksin.”

PEŞREV

O gece hem çocuk hem de yaşlı kadın için bir dönüm noktasıydı. Çıktıkları yolun dönüşü, girecekleri günahın telafisi olmayacaktı.

Evden çıkmaya hazırlanırlarken saat gece yarısını geçmişti. Seferler durmuş, gardan gelen tren sesleri susmuştu. Kadın oğlanı kat kat giydirdi, ellerine yün eldivenler geçirdi, beresini kaşlarına kadar indirdi, boynuna sardığı atkıyla ağzını ve burnunu kapattı. Zaten tombul olan oğlanı hepten tortop yaptı. Elinden tuttu, aysız gecenin kararttığı sokağa çıktılar.

O an çocuğun dönüp eve, odasına geri sığınacağı geldi. Tarsus kışının rüzgârı gözlerine vuruyor, derme çatma binalar, pencerelerden sokağa sızan sarı ışıklar içini karartıyordu.

“Korkma bakalım, canım evladım” dedi kadın, onun bu halini görünce “yanında ben varım.”

Odasının yumuşak zeminine benzemez beton kaldırımı adımladı. Ayakkabılarının yere vurdukça çıkardığı sesi dinledi. Bu hoşuna gitmişti. Biraz rahatladı. Kadının elini bırakmadan yürümeye devam etti.

Az sonra arkasından gittikçe yükselen bir homurtu işitti. Bu sesle birlikte sırtına bir ışık vurdu. Işık büyüdü, büyüdü...

Çocuk kaygıyla yanındakinin koluna yapıştı. Bir mobilet hızla kendilerine doğru yaklaşıyordu.

“Bir şey yok oğlum. Yanımızdan geçip gidecek şimdi.”